

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

สรุป

วัตถุประสงค์หลักของการวิจัยครั้งนี้ มุ่งที่จะประยุกต์ทฤษฎีว่าด้วยการจัดสรรเวลาเพื่อมาอธิบายปัจจัยที่กำหนดความสามารถในการเล่นกีฬาของนักกีฬาแบดมินตันที่เล่นเพื่อแข่งขันในประเทศไทย โดยที่ตัวแปรตามของงานวิจัยเป็นข้อมูลคุณภาพทั้งหมด คือมีค่า 0 1 และ 2 ดังนั้น การศึกษานี้จึงได้ใช้แบบจำลองโลจิสถิกที่ตัวแปรตามมีมากกว่าสองกลุ่ม เป็นเครื่องมือในการศึกษา

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา เป็นข้อมูลปฐมภูมิได้จากการออกแบบสอบถามแก่นักกีฬาแบดมินตันที่เข้าร่วมในการแข่งขันแบดมินตันชิงแชมป์แห่งประเทศไทย 2530 ซึ่งมีประชากรเป้าหมายทั้งสิ้น 144 คน และสามารถเก็บข้อมูลได้ทั้งหมด 111 คน

จากผลการศึกษาภาวะการเล่นกีฬาแบดมินตันเพื่อแข่งขันโดยอาศัยแบบจำลองทางเศรษฐศาสตร์นี้ แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยทางเศรษฐกิจนั้น เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง พร้อมกันนี้ยังชี้ให้เห็นด้วยว่าปัจจัยอื่น ๆ เช่น ค่าใช้จ่ายที่มีผู้สนับสนุนจ่ายแทนนักกีฬา (สปอนเซอร์) ก็เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอย่างมากในการกำหนดความสามารถในการเล่นกีฬาของนักกีฬาทิมชาติ นอกจากนี้ปัจจัยทางด้านการศึกษา เวลาในการประกอบกิจกรรมประจำอื่นนอกเหนือจากการเล่นกีฬา และการทำงานในตลาดแรงงาน ต่างก็มีส่วนลดระดับความสามารถในการเล่นกีฬาของนักกีฬาทิมชาติ ทำให้นักกีฬาไม่สามารถดำรงความสามารถอยู่ในระดับชาติต่อไปได้ ซึ่งเราสามารถเชื่อถือตัวแปรดังกล่าวได้ด้วยระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซ็นต์

สำหรับการสร้างนักกีฬาเพื่อให้ นักกีฬามีความสามารถในการเล่นอยู่ในระดับชั้นนำของโลก เราคงไม่ต้องการจะหยุดการส่งเสริมอยู่เพียงการที่นักกีฬาทิมชาติเท่านั้น ดังคำกล่าวของ นายสุทัศน์ อัครัสกร (2531) ผู้จัดการแบดมินตันทิมชาติไทย ชุดซีเกมส์'28 โธมัสคัพ และ อุเบอร์คัพ'29 ในงานเลี้ยงฉลองความสำเร็จของนักกีฬาสโมสรแบดมินตันนิเวศยาม เมื่อวันที่ 27 สิงหาคม 2531 ณ. สโมสรกิตติาคาร ว่า " การตีดทิมชาติไทยไม่ใช่เรื่องยาก แต่ข้อสำคัญ

คือติดทีมชาติแล้วเราจะไปสามารถชนะนักกีฬาของต่างชาติได้หรือไม่" ซึ่งผลการวิเคราะห์ภาวะความน่าจะเป็นสูงสุดดังที่ผ่านมาก็แสดงให้เห็นแล้วว่า โอกาสที่นักกีฬาหญิงของไทยจะเข้าสู่การเป็นนักกีฬาทิมาตินั้น ก็มีสูงกว่านักกีฬาชายมาก ซึ่งเราสามารถเชื่อถือได้ด้วยระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซ็นต์ ทั้ง ๆ ที่นักกีฬาชายของไทยกลับประสบความสำเร็จในการแข่งขันระดับนานาชาติมากกว่านักกีฬาหญิง เป็นต้น ซึ่งนั่นเป็นเพราะมีนักกีฬาหญิงเล่นกีฬาน้อยกว่านักกีฬาชายมากนั่นเอง

ในการสร้างนักกีฬาแบดมินตันขึ้นเป็นนักกีฬาระดับชั้นนำของโลกนั้น ปัจจัยทุกปัจจัยจะมีความสำคัญและจะเป็นส่วนประกอบสำหรับการสร้างนักกีฬา แต่ปัจจัยที่เป็นหัวใจสำคัญของการเล่นกีฬาที่คือนักกีฬาจะต้องมีเวลาให้กับการฝึกซ้อม ถึงแม้ว่าเราจำเป็นต้องตัดตัวแปรเวลาในการฝึกซ้อมออกไปจากสมการเนื่องจากก่อให้เกิดปัญหา Multicollinearity กับตัวแปรสปอนเซอร์ก็ตาม และนอกจากนี้นักกีฬาผู้นั้นจะต้องเป็นบุคคลที่พร้อมจะดำเนินชีวิตที่ต่างไปจากบุคคลทั่วไป คือใช้เวลาส่วนใหญ่เพื่อการฝึกซ้อมกีฬา

แต่สำหรับนักกีฬาแบดมินตันไทยและนักกีฬาประเภทอื่น ๆ ส่วนใหญ่ คุณสมบัติของนักกีฬายังถูกจำกัดอยู่ด้วยเหตุผลหลายประการ คือ

1 จากการศึกษาถึงรายได้ที่ได้รับจากการเล่นกีฬา และการสนับสนุนจากสปอนเซอร์พบว่าโครงสร้างของวงการกีฬาไทย¹ ยังไม่มีหนทางทำให้นักกีฬาแบดมินตันไทยมีเป้าหมายเพื่อที่จะสร้างตนเองไปสู่การเป็นนักกีฬาระดับชั้นนำของโลก พื้นฐานในการสนับสนุนเพื่อการสร้างนักกีฬาระดับโลกของไทยมาจากการสนับสนุนในระดับจุลภาค คือ 1) การสนับสนุนจากครอบครัว 2) จากสโมสรกีฬาเล็ก ๆ ซึ่งผู้ก่อตั้งสโมสรเป็นเพียงผู้ที่มีใจรักในการเล่นกีฬาแบดมินตัน ซึ่งการก่อตั้งสโมสรกีฬาดังกล่าวส่วนใหญ่ก็ได้เพื่อหวังผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจใด ๆ แม้ว่าผลการทดสอบทางสถิติจะออกมาว่าการสนับสนุนมีค่าเป็นบวก(PS) และถึงเราสามารถเชื่อถือตัว

¹ โครงสร้างของวงการกีฬาไทย เกิดจากการจัดตั้งเป็นชมรมหรือสโมสรของคนกลุ่มเล็ก ๆ ที่มีใจรักในการเล่นกีฬา ขยายตัวเป็นสมาคมกีฬาที่จดทะเบียนขึ้นต่อสหพันธ์กีฬาระหว่างชาติ ซึ่งเป็นองค์กรกีฬาที่ไม่ใช่ของรัฐบาล และต้องพึ่งพาตนเอง แต่บุคลากรในสมาคมกีฬาซึ่งเป็นบุคคลเพียงระดับสโมสรกีฬากลับเป็นบุคลากรที่มีประสิทธิภาพในด้านการสร้างนักกีฬา และมีความสัมพันธ์กับนักกีฬาในระดับจุลภาคมากกว่าบุคลากรขององค์กรกีฬาของภาครัฐบาลมาก (เจริญวรรณะสิน 2531 ข: 25-31)

แปรสพอนเซอร์ว่าสามารถมีส่วนในการเพิ่มความสามารถในการเล่นกีฬาของนักกีฬาให้สูงขึ้นด้วยระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซ็นต์ แต่เพียงการสนับสนุนจากสโมสรและจากครอบครัวยอมทำให้ทุนทรัพย์ซึ่งเป็นฐานการสนับสนุนหลักมีจำกัด ดังคำกล่าวของ ศ.เจริญ วรธนะสิน เลขาธิการสมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทย ที่ว่า " เจ้าตัวนักกีฬาแบดมินตันเอง และผู้ปกครอง จะต้องเป็นผู้ที่เสียสละ" (เจริญ วรธนะสิน 2531 ค : 47) นั้นหมายความว่าถ้าหากนักกีฬาแบดมินตันไทยต้องการเล่นกีฬาเก่งแล้ว นักกีฬาต้องยอมเสียสละทุกด้านทั้งทางด้านเวลา ทุนทรัพย์ การเรียน หรือการทำงาน โดยต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้ปกครองด้วย ซึ่งการเสียสละดังกล่าวผลตอบแทนที่ได้รับกลับไม่คุ้มค่าเลย การแข่งขันแบดมินตันระดับสำคัญ ๆ เงินรางวัลที่ตั้งไว้กลับน้อยมาก เช่นเงินรางวัลในการแข่งขันแบดมินตันชิงแชมป์แห่งประเทศไทย 2530 เซอร์กิตที่ 1 2 และ 3 เงินรางวัลที่ตั้งไว้สำหรับการแข่งขัน 4 ประเภท หญิงเดี่ยว ชายเดี่ยว หญิงคู่ และชายคู่ มีดังนี้คือ

ชนะเลิศ จะได้รับเงินรางวัล 2500 บาท

รองชนะเลิศ จะได้รับเงินรางวัล 1400 บาท

ผู้ผ่านเข้ารอบ 4 คนสุดท้าย (เซมิไฟนอล) จะได้รับเงินรางวัล 800 บาท

และ ผู้ผ่านเข้ารอบ 8 คนสุดท้าย (ควอเตอร์ไฟนอล) จะได้รับเงินรางวัล 500 บาท

เงินรางวัลซึ่งมีจำนวนน้อยดังกล่าว ไม่ได้จูงใจให้นักกีฬาเต็มใจหรือพร้อมที่จะเสียสละเวลา รวมทั้งร่างกายและแรงใจไปเพื่อการฝึกซ้อมแบดมินตันอย่างเต็มที่เลย แม้แต่น้อย

สภาพการณ์ดังกล่าวจึงส่งผลออกมาว่า นักกีฬาที่มีความสามารถในการเล่นกีฬาระดับชาติ มักจะต้องหาทางออกโดยการรับจ้างเล่นกีฬาในการแข่งขันที่ต่ำกว่าระดับชาติเพื่อเป็นการหารายได้จากการเล่นกีฬาที่ให้ผลตอบแทนที่สูงกว่า และได้มาง่ายกว่า เช่น กีฬาเซต กีฬาแห่งชาติ กีฬาทหาร หรือแม้แต่กีฬามหาวิทยาลัย ฯลฯ ซึ่งก็เป็นปัญหาที่สำคัญของวงการกีฬาไทยในปัจจุบัน

2 จากการศึกษาถึงภาวะทางด้านการศึกษพบว่า นักกีฬาไทยต้องเผชิญกับภาวะที่จะต้องเลือกระหว่างการเล่นกีฬากับการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติ เราสามารถเชื่อมั่นด้วยระดับ 95 เปอร์เซ็นต์ ว่าการศึกษามีผลต่อการเปลี่ยนแปลงในการลดระดับความสามารถในการเล่นกีฬาจนกระทั่งนักกีฬาไม่สามารถที่จะดำรงรักษาการเล่นกีฬาในระดับชาติได้ และจากการสัมภาษณ์นักกีฬาที่ตอบแบบสอบถามประกอบการสัมภาษณ์ซึ่งมีทั้งสิ้นจำนวน 82 คน พบว่าไม่มีนักกีฬาคนใดเลยที่ตอบว่า " บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ยอมให้และสนับสนุนอย่างเต็มที่ให้นักกีฬาเล่นแบดมินตัน โดยไม่ต้องเรียนหนังสือ " ดังนั้นนักกีฬาทุกคนจะต้องเรียนหนังสือควบ

คู่ไปด้วยถึงจะมีโอกาสเล่นกีฬาที่ตนรัก และเมื่อถึงอายุระดับหนึ่งพอที่นักกีฬาจะมีความคิดอ่านถึงอนาคต ประกอบกับการมีโครงการรับนักกีฬาดีเด่นฯ ในสถาบันการศึกษาชั้นสูงของประเทศในระดับอุดมศึกษาเกิดขึ้นทำให้นักกีฬามีโอกาสก้าวหน้าทางการศึกษาเพิ่มขึ้น นักกีฬาจึงตัดสินใจเลือกที่จะศึกษาเล่าเรียนมากกว่าการเล่นกีฬา และจากการสัมภาษณ์ยังพบอีกว่า โครงการรับนักกีฬาดีเด่นนี้ในแง่ของสภาพจิตใจแล้ว พบว่าโครงการดังกล่าวมิได้เป็นการทำลายวงการกีฬาของชาติ ดังที่ผู้บริหารวงการกีฬาบางท่านโจมตี เพราะอย่างน้อยในระดับหนึ่งโครงการดังกล่าวจะเป็นการสนับสนุนส่งเสริมให้นักกีฬามุ่งมั่นสร้างผลงานในด้านการเล่นกีฬาอย่างเต็มที่ในช่วงเป็นเยาวชน ก่อนที่นักกีฬาจะมีโอกาสเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา ซึ่งผลก็ออกมาว่านักกีฬาเยาวชนของไทย ในกีฬาหลาย ๆ ประเภทก็ได้แสดงให้เห็นแล้วว่ามีความสามารถในการเล่นกีฬาได้ไม่ด้อยไปกว่าชนชาติใดในโลกเลย

นอกจากนี้สำหรับในประเทศไทยนั้น ความสามารถในการเล่นกีฬาของนักกีฬาไทยขาดการยอมรับจากตลาดแรงงาน กล่าวคือความสามารถในการเล่นกีฬาฯ นั้นไม่ได้รับการยอมรับให้ถูกตีค่าออกมาเป็นวุฒิการศึกษาเพื่อเป็นหนทางทำงานในตลาดแรงงาน ยามเมื่อนักกีฬาต้องเลิกร้างไปจากการเล่นกีฬาแล้ว ซึ่งแม้ว่านักกีฬาจะมีตำแหน่งในอดีตเป็นถึงแชมป์เปี้ยนโลก ก็จะไม่ได้รับแม้เพียงจะเป็นประกาศนียบัตรเพื่อบรรจุเป็นครูสอนกีฬาตามสถานศึกษาขนาดเล็ก ดังนั้น ประสิทธิภาพ ความรู้ และความสามารถ ในระดับโลกที่มีอยู่ในตัวนักกีฬา ซึ่งเป็นสิ่งล้ำค่าที่ควรจะถูกถ่ายทอดไปยังนักกีฬารุ่นหลัง ๆ ต่อไปเป็นอย่างดี กลับไม่ได้รับการถ่ายทอดและหรือไม่ได้มีการพัฒนาไปสู่ักกีฬาในรุ่นหลังมากเท่าที่ควร ทำให้ต้องจ้างโค้ชจากต่างประเทศเพื่อเข้ามาฝึกซ้อมให้นักกีฬาไทยอยู่เสมอ

3 จากการศึกษาถึงการใช้เวลาและรายได้ของครอบครัวพบว่า นักกีฬาไทยส่วนใหญ่ไม่มีเวลาเพียงพอต่อการฝึกซ้อมอย่างเต็มที่ ซึ่งผลการวิเคราะห์ทางสถิติที่ผ่านมาพบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ TEW มีค่าเป็นลบ และมีส่วนในการลดระดับความสามารถของนักกีฬาทิมชาติด้วยระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซ็นต์ ทั้งนี้เนื่องจากนักกีฬาจะต้องคำนึงถึงเวลาในการซ้อมกีฬาจากเวลาที่เหลือจากการประกอบกิจกรรมประจำอื่น คือ การศึกษาเล่าเรียน และการทำงานหาเลี้ยงชีพในตลาดแรงงาน และเมื่อพิจารณาประกอบกับภูมิหลังของครอบครัวแล้ว ผลการวิเคราะห์รายได้ของครอบครัวสามารถกล่าวได้ด้วยระดับความเชื่อมั่นประมาณ 89 เปอร์เซ็นต์ว่า สภาพแวดล้อมของนักกีฬาไทยที่สามารถจะเล่นกีฬาได้เก่งในระยะเวลาที่ผ่านมา โดยปรกติแล้วส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ดี นักกีฬาส่วนมากเป็นบุคคลที่มีความเป็นอยู่สุขสบาย มีฐานะทางครอบครัวค่อนข้างดี นักกีฬาจึงจะมีโอกาสได้รับการฝึกหัดขึ้นพื้นฐานใน เกมแบดมินตันด้วยวิธีที่ถูก

ต้อง ซึ่งในระยะแรกเริ่มของการเล่นก็เล่นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการออกกำลังกาย โดยเล่นกับบิดา มารดาพี่น้อง หรือผู้ปกครอง จนกระทั่ง ในระยะต่อมา นักกีฬาพัฒนาการเล่นของตนขึ้นจึงเข้าสู่ภาวะการเป็นนักกีฬาที่จะต้องเล่นเพื่อแข่งขัน ผลการแพ้ชนะเริ่มมีความหมาย การแข่งขันแต่ละครั้งเริ่มมีความกดดันมากขึ้น นักกีฬาไทยที่โดยปรกติมีชีวิตความเป็นอยู่ที่สุขสบายย่อมที่จะทนสู้กับภาวะความยากลำบากในการฝึกซ้อมและแข่งขันได้น้อยกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับนักกีฬาที่เคยผ่านชีวิตที่ทุกข์ยากมาก่อน นอกจากนี้ภูมิหลังของผู้ปกครองที่ค่อนข้างดีมาของนักกีฬาแบดมินตันไทย ยังทำให้นักกีฬาขาดเป้าหมายอันมั่นคงแน่วแน่ที่จะสร้างตัวเองสู่การเป็นนักกีฬาระดับโลก นักกีฬามีหนทางเลือกเพื่อชีวิตมากและมีหนทางเลือกอื่น ๆ มากกว่าหนึ่งอย่าง เช่น การเลือกการศึกษา ซึ่งในสังคมไทยก็นับว่าเป็นหนทางที่ดีกว่าการเลือกเล่นกีฬามาก นักกีฬาไทยจะเล่นกีฬาเพียงเพื่อสร้างความพอใจให้กับตนเองในระดับหนึ่ง โดยมีได้เล่นกีฬาเพื่อความอยู่รอดของชีวิตเหมือนดังเช่นนักกีฬาของประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ดังคำกล่าวของหวังเฟิงเริน นักกีฬาแบดมินตันทีมชาติสาธารณรัฐประชาชนจีน แชมเปียนโลกประเภทคู่ผสม ปี 1987 และ 1988 จากการให้สัมภาษณ์ในระหว่างการแข่งขันเชื่อมสัมพันธ์ไมตรี ไทย-จีน เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2531 ณ จังหวัดสุโขทัย ซึ่งในตอนหนึ่งกล่าวว่า "ผมเป็นนักศึกษาวิชากีฬา ภายหลังจากเลิกเล่นกีฬาผมจะได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ฝึกสอนกีฬา นักกีฬาจีนจะมีเวลาตลอดทั้งวันให้กับการเล่นกีฬา ในวันหนึ่ง จะใช้เวลาอยู่กับแบดมินตัน 6-8 ชั่วโมง. . . การสร้างชื่อเสียงเกียรติยศ สร้างความสำเร็จในการเล่นกีฬา นอกจากจะหมายถึงชัยชนะของลัทธิการปกครองแล้ว ยังจะหมายถึงชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีกว่าคนระดับสามัญชนทั่วไป นักกีฬาเก่ง ๆ ไม่ต้องไปทำงานหนักอย่างอื่น มีอาหารการกินที่ดีกว่า มีโอกาสได้เดินทางไปยังต่างประเทศสามารถใช้เงินตรา ในขณะที่คนอื่นของประเทศอีกมากมายไม่มีโอกาส" (หวังเฟิงเริน สัมภาษณ์)

นอกจากนักกีฬาแบดมินตันไทยจะต้องแบ่งเวลาจากหน้าที่การงานประจำเพื่อมาทำการฝึกซ้อมกีฬาแล้ว โค้ชของนักกีฬาไทยก็ต้องแบ่งเวลาจากหน้าที่การงานประจำเพื่อมาทำการควบคุมและฝึกสอนนักกีฬาด้วยเช่นกัน เพราะโค้ชแบดมินตันของไทยเป็นบุคคลที่มาจากสโมสรกีฬาและไม่ได้เป็นข้าราชการประจำอยู่ในองค์กรกีฬาของรัฐบาล ดังเช่นบุคลากรของภารกิจแห่งประเทศไทยหรือกรมพลศึกษา สภาพดังกล่าว ประกอบกับการบริหารงานของสมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทย ซึ่งใช้บุคลากรทั้งหมดจากสโมสรแบดมินตันต่าง ๆ มาทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ โดยที่บุคลากรของสมาคมฯ เป็นเจ้าหน้าที่สมัครเล่น มิได้มีเงินเดือนประจำ จึงทำให้สมาคมฯ ไม่มีประสิทธิภาพในการทำงานเท่าที่ควร และไม่มีประสิทธิภาพพอในอันที่จะเรียกเก็บตัวนักกีฬาเพื่อการฝึกซ้อมได้อย่างต่อเนื่องในระยะยาว ถึงแม้ว่าในบางครั้งบางคราวสมาคมฯ จะเรียกเก็บตัว

นักกีฬาฝึกซ้อมบ้าง แต่ระบบการศึกษาและการทำงานในตลาดแรงงานของนักกีฬาไทยก็ไม่ได้สอดคล้องต่อการที่จะสามารถทำให้นักกีฬาส่วนใหญ่เข้าค่ายเก็บตัวอย่างพร้อมเพรียงกันได้ หรือแม้แต่ในขณะที่ทำการเก็บตัวอยู่ เวลาส่วนใหญ่ของนักกีฬาก็ยังคงใช้อยู่ที่สถานศึกษาหรือที่ทำงาน และเสียไปในระหว่างการเดินทางไปสถานศึกษาหรือไปสถานที่ทำงานอยู่ตนเอง ดังนั้นการเก็บตัวนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยจึงเป็นเพียงการใช้เวลาในตอนเย็น 2-3 ชั่วโมงเพื่อเรียกนักกีฬาทีมชาติจากทุกสโมสรเพื่อมาฝึกซ้อมร่วมกัน การเก็บตัวฝึกซ้อมของนักกีฬาไทยจึงไม่ประสบความสำเร็จเหมือนดังเช่นประเทศเพื่อนบ้านที่ประสบความสำเร็จในกีฬาแบดมินตัน เช่น ประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย หรือเกาหลีใต้ เป็นต้น ซึ่งนักกีฬาในประเทศดังกล่าวไม่มีความจำเป็นต้องออกจากค่ายเก็บตัวเลย เพราะในด้านการศึกษานักกีฬาก็จะเรียนในสาขาที่เกี่ยวข้องกับทางด้านกีฬา มีครูอาจารย์มาทำหน้าที่ในการสอนถึงค่ายเก็บตัว ซึ่งเป็นการเรียนในระบบติวเตอร์ (Tutor) อันเป็นระบบการเรียนที่ได้ผล มีประสิทธิภาพสูง และเป็นการลดเวลาในการเดินทางด้วย (จินดา พรหมศรี สัมภาษณ์)

ดังนั้นเราจะเห็นได้ว่าชั่วโมงในการฝึกซ้อมของนักกีฬาไทยจะหนักอยู่ในระดับหนึ่ง โดยเฉลี่ยนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยจะฝึกซ้อมเฉลี่ยสัปดาห์ละ 17.93 ชั่วโมง ส่วนใหญ่จะใช้เวลาในการฝึกซ้อมสัปดาห์ละ 6 วัน เฉลี่ยคิดเป็นวันละ 3 ชั่วโมง อันเป็นชั่วโมงการฝึกซ้อมที่น้อยกว่านักกีฬาของสาธารณรัฐประชาชนจีนถึงประมาณ 2-3 เท่า และนอกจากนี้การที่นักกีฬาไทยใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่สถานศึกษาและเสียเวลาในการเดินทางมากเนื่องจากอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพ ฯ ซึ่งต้องประสบกับปัญหาการจราจรติดขัด จึงส่งผลให้มีเวลาในการพักผ่อน (TL) ไม่เพียงพอ ทั้งนี้ที่นักกีฬาจำเป็นจะต้องมีการพักผ่อนอย่างเต็มที่ จึงทำให้การทดสอบทางสถิติส่งผลด้วยระดับความเชื่อมั่นเพียงประมาณ 89 เปอร์เซ็นต์ ว่านักกีฬาควรจะมีเวลาในการนอนหลับสูงขึ้นจึงจะทำให้นักกีฬามีความสามารถเพิ่มขึ้น

4 จากการศึกษาถึงการเข้าสู่ตลาดแรงงานของนักกีฬา เราสามารถกล่าวได้ด้วยระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซ็นต์ ว่าการเข้าสู่การทำงานในตลาดแรงงาน ของนักกีฬาเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดในการลดความสามารถในการเล่นกีฬาของนักกีฬาแบดมินตันไทย ทั้งนี้เนื่องจากมีภาวะการแข่งขันของการทำงานในตลาดแรงงานสูงมาก ที่เห็นได้ชัดคือ นักกีฬาส่วนใหญ่จะต้องทำงานให้กับนายจ้างเต็มเวลา นายจ้างทุกคนย่อมต้องการจะให้พนักงานของตนรักษาผลประโยชน์ของนายจ้างไว้ให้มากที่สุด ซึ่งถ้าหากนักกีฬาทำงานให้นายจ้างไม่เต็มที่ โอกาสที่นักกีฬาจะถูกพนักงาน กลายเป็นคนว่างงาน ซึ่งเป็นภาระของครอบครัวและสังคมก็มีมากเช่นเดียวกัน ซึ่งย่อมเป็นอุปสรรคต่อการเล่นกีฬา และเท่าที่ผ่านมารัฐบาล องค์กรกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้

บริหารสมาคมกีฬา ไม่เคยคำนึงถึงปัญหา หรือหยิบยกปัญหาดังกล่าวขึ้นมาพิจารณา หรือหาทางร่วมมือกับบรรดานายจ้าง ที่นักกีฬาสังกัดอยู่เพื่อหาหนทางแก้ไขใด ๆ เลย เท่าที่ผ่านมาสมาคมกีฬามีหน้าที่หลักคือจัดการแข่งขัน คัดเลือกตัวนักกีฬาทิมชาติ จัดโปรแกรมให้นักกีฬาซ้อม และตัดนักกีฬาออกจากทีม ส่วนโรงเรียนและสถานศึกษามีหน้าที่สอนหนังสือ สำหรับนายจ้างหรือบริษัทห้างร้านมีหน้าที่รักษาผลประโยชน์ของตนจากการปฏิบัติงานของพนักงานให้มากที่สุด ต่างฝ่ายต่างก็มุ่งผลประโยชน์ของตนอย่างเต็มที่ โดยแทบไม่เคยคำนึงถึงสภาพของนักกีฬาที่จะต้องฝึกซ้อมกีฬาตามตารางการฝึกซ้อม ต้องการการพักผ่อนที่เพียงพอ ต้องเรียนหนังสืออย่างเต็มที่ และยังคงต้องทำงานหาเลี้ยงปากท้องให้เต็มเวลางานอีกด้วย

โดยสรุปก็คือนักกีฬาแบดมินตันไทยอยู่ในสภาวะที่ต้องห้วงหน้าพะวงหลัง เป็นสภาวะที่บีบคั้นจิตใจของบรรดานักกีฬาที่ไม่อาจจะสละด้านการศึกษาและการทำงาน มาเพื่อฝึกซ้อมกีฬาทลอดทั้งเช้าและเย็น ทำให้ไม่อาจจะดำเนินชีวิตอยู่ในวินัยที่ดีและเคร่งครัด ไม่สามารถฝึกซ้อมและพักผ่อนตามตารางการฝึก และไม่สามารถดำเนินวิถีชีวิตให้เหมือนนักกีฬาแบดมินตันระดับชั้นนำของโลกได้ ในเมื่อต้องทำงานหรือเรียนหนังสือมากขึ้น เวลาในการฝึกซ้อมจึงย่อมมีน้อยลง การพักผ่อนก็น้อยลง ผลที่ตามมาก็คือความแข็งแรง แข็งแกร่ง ทักษะและความแน่นอนในการเล่นจะต้องลงอย่างเห็นได้ชัด และการเล่นลูกเสียเองง่าย (Unforced Errors) จึงเกิดขึ้นเสมอ ซึ่งเป็นสาเหตุใหญ่ของความพ่ายแพ้ของนักกีฬาไทยนั่นเอง

ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบาย

จากผลการวิเคราะห์ที่ผ่านมาสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการวางนโยบายเพื่อพัฒนาการเล่นกีฬาของไทยให้อยู่ในระดับมาตรฐานโลกได้ดังนี้

1. ในระยะสั้น

สิ่งที่ผู้ที่เกี่ยวข้องควรรีบดำเนินการโดยเร็ว ก็คือ

1.1 ควรจะสนับสนุนให้มีสปอนเซอร์มากขึ้น ทั้งนี้อาจจะโดย

1.1.1 เพิ่มการสนับสนุนสปอนเซอร์จากภาครัฐบาล รัฐวิสาหกิจ และภาคเอกชนอื่น ๆ ให้มากขึ้น เพราะเพียงแต่การสนับสนุนจากสโมสรกีฬาขนาดเล็ก ดังที่เป็นอยู่ย่อมไม่เพียงพอ

1.1.2 ควรเพิ่มจำนวนเงินรางวัล สำหรับการแข่งขันนัดสำคัญ ๆ ให้มากขึ้น เช่นการแข่งขันระดับชิงแชมป์แห่งประเทศไทย ซึ่งถือว่าเป็นการแข่งขันภายในประเทศที่

เป็นการแข่งขันระดับสูงสุดของประเทศ เงินรางวัลควรจะสูงกว่าการแข่งขันอื่น ๆ ทุกการแข่งขันที่มีระดับมาตรฐานการแข่งขันที่ต่ำกว่า

1.1.3 เมื่อนักกีฬาผู้ใดที่สามารถก้าวขึ้นมาเป็นนักกีฬาทิมชาติ นักกีฬาผู้นั้นก็ควรจะได้รับผลตอบแทนที่คุ้มค่ากว่าการเล่นกีฬาระดับอื่น เช่น มีสวัสดิการที่ดี และมีภาระกันชีวิตให้กับนักกีฬาในระหว่างที่นักกีฬาฝึกซ้อมและแข่งขันในนามตัวแทนทีมชาติ

1.1.4 ประกาศตั้งเงินรางวัลและเงินเลี้ยงดูตลอดชีพไว้ล่วงหน้าสำหรับนักกีฬาที่สามารถนำชื่อเสียงมาสู่ประเทศชาติ เช่น ได้รับตำแหน่งแชมป์โลก หรือเหรียญทองโอลิมปิก เป็นต้น

1.2 พยายามเปลี่ยนค่านิยมใหม่ ให้สังคมไทยยอมรับว่าการเรียนช้ากว่าเกณฑ์อายุของนักกีฬาเป็นเรื่องปกติธรรมดา

1.3 หาหนทางเพื่อความร่วมมือระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องในด้านการกีฬา สมาคมกีฬา สถานศึกษา และสถานที่ทำงาน โดยให้ถือว่านักกีฬาเป็นบุคคลที่พิเศษ จะต้องมีหน้าที่ทำชื่อเสียงให้กับประเทศชาติอีกด้วย ดังนั้น สถานศึกษา และสถานที่ทำงาน ควรผ่อนปรนลดเวลาในการเรียนหรือทำงานสำหรับนักกีฬา เพื่อนักกีฬาจะได้มีเวลาสำหรับการฝึกซ้อมกีฬามากขึ้น

2. ในระยะยาว

เพื่อที่จะเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานและลดการซ้ำซ้อนของงานด้านกีฬาของรัฐ รัฐบาลควรจะได้แบ่งแยกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทางด้านการกีฬาออกเป็น 2 หน่วยงานใหญ่อย่างชัดเจน โดยรับผิดชอบตามวัตถุประสงค์หลัก 2 ประการในการเล่นกีฬาคือ

2.1 หน่วยงานที่รับผิดชอบตามวัตถุประสงค์ของการเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพ

รัฐบาลควรจัดระบบหน่วยงานให้รับผิดชอบในด้านบริการประชาชนทั่วไปให้ได้ใช้กีฬาเป็นการออกกำลังกายอย่างทั่วถึง กล่าวคือเป็นการส่งเสริมให้ประชาชนทุกคนมีส่วนร่วมในการเล่นกีฬา จัดการสอนพลศึกษาตามสถานศึกษา โรงเรียน มหาวิทยาลัย และทั่วไป รวมทั้งสนับสนุนการจัดการแข่งขันกีฬาตามวัตถุประสงค์หลักเพื่อสุขภาพ และนันทนาการ

2.2 หน่วยงานที่รับผิดชอบตามวัตถุประสงค์ของการเล่นกีฬาเพื่อแข่งขัน

ในปัจจุบันไม่มีหน่วยงานใดของรัฐที่ทำหน้าที่รับผิดชอบตามวัตถุประสงค์ของการเล่นกีฬาเพื่อการแข่งขันโดยตรงอย่างชัดเจน ดังนั้นรัฐบาลจึงควรจัดตั้งหน่วยงานขึ้นมารับผิดชอบให้ชัดเจน โดยจัดการรวมสมาคมและบุคลากรของสโมสรกีฬา (ซึ่งเป็นองค์กรเอกชนที่เป็นผู้ผลิตนักกีฬาทิมชาติในปัจจุบัน) เข้าไว้ด้วยกัน จัดตั้งเป็นหมู่บ้านนักกีฬาโดยมีนโยบายที่จะยกมาตรฐานการเล่นกีฬาให้ทัดเทียมกับนานาชาติและเป็นเลิศในการแข่งขันระดับนานาชาติ

ชาติ โดยในหมู่บ้านนักกีฬาควรจะต้องมีส่วนประกอบที่สำคัญ 2 ส่วนคือ

ก) ศูนย์กลางการเก็บตัวของนักกีฬามืออาชีพและนักกีฬาที่อยู่อาศัยในหมู่บ้านนักกีฬา

ข) ศูนย์กลางการศึกษาในหมู่บ้านนักกีฬา

หมู่บ้านนักกีฬาควรทำในลักษณะรัฐวิสาหกิจ ดึงภาคเอกชนเข้ามาร่วมลงทุนในธุรกิจการกีฬา โดยมีแกนนำอยู่ที่ภาครัฐบาล สามารถจัดการบริหารและสามารถจัดให้นักกีฬาได้รับการฝึกซ้อมอย่างเต็มที่ การพักผ่อนนอนหลับอย่างเพียงพอ และรับประทานอาหารที่ถูกต้องตามหลักการของกีฬาโภชนาศาสตร์ มีการควบคุมอย่างดี ภายใต้หลักวิทยาศาสตร์การกีฬา สำหรับในด้านการศึกษา เนื่องจากหมู่บ้านนักกีฬาเป็นศูนย์การฝึกซ้อมประเภทกินนอน ดังนั้นจึงควรมีระบบการศึกษาที่เอื้ออำนวยภายในหมู่บ้านนักกีฬา จัดการเรียนการสอนในระบบทีวีเตอร์ จัดหลักสูตรให้เหมาะสมกับการเล่นกีฬาตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงระดับอุดมศึกษา ควรมีทั้งวิชาสามัญและวิชาเฉพาะทางด้านกีฬา แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นการเรียนควรเน้นที่วิชาเฉพาะซึ่งควรเป็นการฝึกทักษะและสมรรถภาพเพื่อเพิ่มระดับความสามารถในการเล่นกีฬาตามระดับความถนัดของนักกีฬา สำหรับความรู้ที่สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรควรมีศักดิ์และมีสิทธิเท่าที่ผู้สำเร็จการศึกษาทั่วไป และสมควรอย่างยิ่งที่จะได้รับการพิจารณาเป็นอันดับแรกเพื่อเป็นครูฝึกกีฬาและครูสอนพลศึกษาตามสถานศึกษาและโรงเรียนพลศึกษาทั่วประเทศ

สำหรับในด้านการคัดเลือกตัวนักกีฬาเพื่อเข้ามาเก็บตัวในหมู่บ้านนักกีฬานั้น ควรจะคัดเลือกนักกีฬาตั้งแต่อายุน้อยที่มีหน่วยก้านเหมาะสมกับประเภทกีฬา และเพื่อให้นักกีฬาเห็นความสำคัญของการเล่นกีฬามากกว่าทางเลือกอื่น นอกจากนี้เพื่อให้บุคคลผู้นั้นเป็นนักกีฬาที่แข็งแกร่ง ใจสู้ และยอมอุทิศชีวิตเพื่อการฝึกซ้อมกีฬา ควรเลือกนักกีฬาที่อายุน้อย จากพื้นที่ที่เคยผ่านการแก้ไข ปัญหาในชีวิตด้วยตนเอง แทนที่จะเลือกบุคคลที่โดยปรกติมีชีวิตความเป็นอยู่ที่สุขสบาย และมีทางเลือกของชีวิตในอนาคตอื่น ๆ ที่ดีกว่าการเล่นกีฬา

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

ก. จากผลการศึกษาในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าความสามารถในการเล่นกีฬาแบดมินตันของไทยนั้นมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับรายได้ของครอบครัว สามารถอธิบายได้ด้วยระดับความเชื่อมั่นประมาณ 89 เปอร์เซ็นต์ แต่เท่าที่ผ่านมานักกีฬาไทยที่ประสบความสำเร็จเป็นแชมป์ของโลก ในกีฬาประเภทอื่นเช่น มวยสากลอาชีพ มักเป็นนักกีฬาที่มีภูมิลำเนาของครอบครัวยากจนมาก่อน ดังนั้นน่าจะมีการศึกษาถึงภูมิลำเนาของครอบครัวเพิ่มเติมเพื่อให้เหมาะสมกับประเภทกีฬายิ่งขึ้น เพื่อประโยชน์ในแง่การคัดเลือกตัวนักกีฬาเพื่อเข้ารับการฝึกให้เหมาะสมกับประเภทกีฬาที่สุด

ข. ในการวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่กำหนดความสามารถในการเล่นกีฬาที่กระทำมาในงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาในเชิงจุลภาคเท่านั้น มิได้มีการศึกษาในเชิงมหภาค ดังนั้นหากเป็นไปได้งานวิจัยครั้งต่อไปอาจจะมองภาพในเชิงมหภาค เช่น มองถึงประสิทธิภาพในการบริหารงานขององค์กรกีฬารัฐ และ สมาคมกีฬา ฯลฯ ซึ่งจะช่วยให้เราทราบถึงจุดอ่อนของโครงสร้างกีฬาไทยได้ชัดเจนขึ้น เพื่อเป็นประโยชน์ในเชิงนโยบายของรัฐบาลในการปรับแต่งโครงสร้างการกีฬาใหม่ให้เหมาะสมกับการพัฒนาการกีฬาของประเทศในอนาคต